

БЛЕНИКА

Дубровник

Бленика

Зелените рицари

Градът със тежко злато бил е изграден,
затуй е непокътнат и до днешен ден.

От векове са тук все същите
и улиците му и къщите.

Опасани със кули и стени,
стоят над морските вълни.

Стоят и гербовете по вратите,
ала отдавна са забравени дедите –

търговците, мореплавателите смели,
що нявга цялото море владели...

Със триста кораби, с безброй кервани,
пребродвали те целите Балкани

и носели чак в моята родина клета
ведно: бунтовен огън, стока и просвета.

Днес само двама жители от стария Дубровник
останали са в кулата на градския часовник:

два медни рицари, високо над площада,
изпросили от времето пощада –

да мерят вечно тука часовете
под плащ, позелениял от вековете...

Нощ

Редица черни кипариси
и златният месец извит.
Потрепват звездите. Миришат
нагретите смолни треви.

Морето в краката ни дреме
и кулите в нощния мрак
като два великана неми
израстват на морския бряг.

Проспали са те вековете.
В миг, стреснати от светлини,
събарят от ярост в морето
и крепост,
    и град,
        и звезди...

Писмо

Сега е ярък слънчев ден, и сенките
по уличките тесни са се скрили,
тъмнеят сводовете им напречни,
във вериги каменни града споили.

Във светлина и спомени загърнати,
мълчат край мене каменните къщи.
Не скръцват портите, балконите са пусти,
и никой белите завеси не разгръща.

Потъвам в тая самота... Не съм ли
и аз тук сянка, спомен, сън далечен?...
Познат е сякаш тоя дом с прозорци тесни
и таз врата, пред мен сега изпречена.

Ще вляза без дори на нея да почукам,
до стълбите от камък хладната цистерна
ще ме срещне,
а горе на балкона – светло, безпределно,
пред моя взор морето пак ще блесне.

С премрежен поглед дълго аз ще диря
на хоризонта корабите бели,
с които ти се връщаш. И ще чакам
да чуя радостни камбани зазвънели...

Но не... Измама е... Лъжа са сенките
под това слънце, ярко загоряло.
Тук истина са само: то, морето
и мисълта ми в миг към тебе полетяла...

Благословеното дърво

Не го дарил Творецът с красота...
 Клонете му не кичат ярки цветове,
 не пръска аромат по тия брегове.
 Стеблото криво, сгърчени клонете,
 като че ли на склона
 в борба със ветровете
 безброй ръце ще вкопчи във пръстта.

Тъй жалко, тъй обезобразено,
 в тоз край, де стройни кипариси се редят,
 и като пламък нарове цъфтят –
 към теб все пак,
 дърво маслиново, дърво благословено,
 отправя поглед бедният селяк.

Макар и да не радваш с красота,
 но ти насищаш гладните в света,
 душата ти във златозарна кръв се лей,
 гори пред Бога в жервенен елей...

Цикълът е публикуван за пръв път в сп. "Изкуство и критика", 1938, кн. 4, 169-171. Публикуван е отново в стихосбирката „Сребърни ръце“ (1943), 107-112. В първата публикация в „Изкуство и критика“ „Ноц“ и „Писмо“ са с разменени места, а „Благословеното дърво“ е включено към цикъла „Дубровник“. Тук се публикува по книгата „Сребърни ръце“.